

6477 25/4 22: 1. Beh. af F. t. L. om Afhænd. af Domænegårdene i de sønderj. Landsdele m. m. 6478

det, i det lange Løb ikke heldig, men hvis de unge, som skal sætte Bo i de sønderjydske Landsdele paa Domænejorderne; ønsker det, skal jeg ikke gøre Indvendinger derimod. Men saa forekommer det mig rigtignok ogsaa, at hvis de unge skulde foretrække at arbejde med deres egen Jord, selv om det blev under mindre gunstige økonomiske Forhold — det kan jo ikke nægtes, at Loven af 4. Oktober 1919 ved Hjælp af de store Midler, som findes i Jordfonden, kan byde forholdsvis gunstige økonomiske Vilkaar —, bør man fra den Side, som har den modsatte Opfattelse, ikke sætte sig derimod.

Vi har nu hørt af de forskellige Ordførere, at der i dette Spørgsmaal er forskellige Opfattelser. Ordførerne for det socialdemokratiske Parti (Olufson) og det radikale Parti (Niels Frederiksen) ønskede Lovforslaget ændret saaledes, at al anden Udstykning end den, som finder Sted efter Loven af 4. Oktober 1919, er udelukket; Ordføreren for det konservative Folkeparti (Ulrich) har gjort sig til Talsmand for den Opfattelse, at Udstykning efter Loven af 4. Oktober 1919 overhovedet ikke maa finde Sted. Efter min Opfattelse er begge disse Standpunkter uheldige og urigtige, de indeholder et Forsøg paa at øve Formynderskab overfor dem, som skal bruge de Hjem, der oprettes. Jeg appellerer til alt, hvad der er af Frisind i de forskellige Partier, og jeg opfordrer Partierne til at bruge dette Frisind til at give de unge Selvbestemelsesret, give dem Lov til at vælge. De, der tror, at Loven af 4. Oktober 1919 er den heldigste, har Adgang til at agitere blandt de unge, til at oplyse dem, vejlede dem og forklare dem, at det er den rigtige Vej, muligvis kan de faa et Flertal til at være af samme Opfattelse, og saa vil dette Flertal naturligvis følge den Vej. De, som er af en anden Anskuelse, kan selvfølgelig ogsaa bruge Oplysningen i deres Tjeneste. Men hvad der er mig magtpaaliggende, er dette, at man i et Spørgsmaal, som faktisk er omtvistet, det maa vi dog vel i hvert Tilfælde kunne være enige om, og et Spørgsmaal, som endnu ikke er besvaret, det er jo et Eksperiment, og det er jo ganske nyt endda — at man dér ikke anvender Vold overfor de unge, der skal skifte Hjem, men overlader Afgørelsen til dem selv.

Det ærede Medlem Hr. Olufson sagde,

at der var en stor Fristelse til at vælge Loven af 22. Juli 1917 med det frie Selveje, fordi her ved denne Vurdering vilde der som Regel være Jord til Halvparten af det frie Markeds Pris, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen var inde paa en Omtale af, at denne Vurdering slet ikke angav Jordens Salgspris. Det er ikke første Gang, denne Udtalelse er fremme for. Tinget her, men jeg maa sige, at Loven af 4. Oktober 1919 udtrykkelig fastsætter, at den Værdi, der skal ansættes paa Jorden, er den Værdi, som en forstandig Køber kan tænkes at give for det paagældende Jordstykke, hvis det hører til en middelstor Bondegaard. Og denne Bestemmelse i Loven af 4. Oktober 1919 adskiller sig ikke fra, hvad der staar i den almindelige Ejendoms-skyldlov; dér er det paabudt, at Jorden skal ansættes til, hvad den er værd i Handel og Vandel. Nu er det rigtigt, at under de voldsomme Prisbevægelser, vi har set under Krigen, og hvor vi har udskuet Ejendoms-skyldvurderingen, kan man godt nævne Eksempler paa, at den mere fastliggende — og jeg siger heldigvis mere fastliggende — Ejendomsskyldvurdering ikke har fulgt med i de Bevægelser, selv om det nok er undtagelsesvis, at selve Jordværdien kun er det halve af, hvad den kan sættes til i Handel og Vandel. Men jeg tror rigtignok, at det Billede er i høj Grad forandret nu, og jeg er tilbøjelig til at mene, at man i adskillige Egne af Landet i Dag vil finde Priser, der ligger langt under den offentlige Ejendomsskyldvurdering. Derfor forekommer det mig, at man ikke kan argumentere paa den Maade, at man tager den Tilstand, som forbigaaende fandtes for et Aar eller to siden, og sige, at her er der en Vurdering, som slet ikke staar i Forhold til Jordens virkelige Salgspris. Hvis den Betragtning er rigtig, indeholder den en stærk Beskyldning mod vore Vurderingsmyndigheder, og jeg tror ikke, en saadan Beskyldning her er berettiget; jeg tror, de gør Arbejdet saa godt, som dette Arbejde, der naturligvis er behæftet med menneskelige Fejl, kan udføres, og jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at vi kommer ind i en Periode, hvor Jordens Værdi ikke er den Ejendomsskyld, som nu er fastsat, men bliver betydeligt lavere. Jeg tror derfor ikke, der ligger nogen Fristelse i saa Henseende. Hvis det var